

ความประทับใจครั้งหนึ่งของผม

เรื่องราวความประทับใจของผม เป็นเหตุการณ์จริงที่ผมจะไม่มีวันลืมไปตลอดชีวิต ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมงาน การดูแลเอาใจใส่ผู้ป่วยเสมือนญาติ และการให้การรักษายาบาลอย่างมีมาตรฐานวิชาชีพ ได้ช่วยต่อลมหายใจของ “คุณพ่อ” ให้มีชีวิตยืนยาวขึ้น แม้เป็นเพียงช่วงระยะเวลาไม่นาน แต่ก็เปี่ยมพร็อธิร่วมไพรและเป็นขวัญกำลังใจของครอบครัวได้ต่อไป เมื่อวันที่ 27 ส.ค. 48 ในช่วงเย็นของวันนี้ คุณพ่อซึ่งมีโรคประจำตัวหลายโรคไม่ว่าจะเป็น เกาต์, เบาหวาน, ความดัน และโรคหัวใจ แต่ด้วยประกอบวิชาชีพแพทย์ จึงดูแลรักษาตัวเองเป็นอย่างดี แต่ในวันนั้นคุณพ่อมีลักษณะท่าทางผิดปกติจนผมสังเกตได้คือ ตัวเหลือง ตาเหลืองนอนไม่ได้ต้องนั่งเอนหลัง และที่สำคัญคุณพ่อมีอาการเหนื่อยหอบหายใจลำบาก คุณพ่อคงจะรู้ตัวจึงได้บอกผมให้ส่ง รพ. ผมพร้อมกับคุณแม่จึงได้พาคุณพ่อมาที่แผนกฉุกเฉิน รพ.ค่ายสุรนารี โดย นพ.เกษมสันต์ อร่ามเสาวภาคย์ ซึ่งเป็นแพทย์เวรแผนกฉุกเฉินในขณะนั้นเป็นผู้ดูแลรักษา ซึ่งเริ่มแรกคุณหมอได้ให้ออกซิเจนโดยเป็นสายคล้องจมูกเป็นลำดับแรก แต่อาการคุณพ่อไม่ดีขึ้นจึงเปลี่ยนเป็นการให้ออกซิเจนแบบครอบจมูก ซึ่งวิธีนี้ทำให้อาการของคุณพ่อทรุดหนักเพิ่มขึ้นไปอีกจึงกลับไปใช้วิธีแบบแรกแทนและดูอาการอีกสักระยะ ระหว่างนั้นก็ได้มีการเก็บปัสสาวะไปตรวจ และเอ็กซเรย์ช่วงปอด และสุดท้ายคุณหมอซึ่งวินิจฉัยแล้วและได้แจ้งให้คุณพ่อและผมทราบผลตรวจปัสสาวะและผลเอ็กซเรย์รวมถึงอาการของคุณพ่อ และแจ้งว่าจำเป็นต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ ซึ่งคุณพ่อก็รับทราบและยินดีที่จะใช้เครื่องช่วยหายใจนี้ จากนั้น จนท.แผนกฉุกเฉิน ได้เซ็นเตียงคุณพ่อไปที่ ZONE C ซึ่งเป็นโซนสำหรับผู้ป่วยอาการหนัก ด้วยสัมพันธ์อันดีระหว่างหน่วยงานทางแผนกฉุกเฉินได้อนุญาตให้ผมเห็นขั้นตอนทุกกระบวนการซึ่งผมไม่เคยเห็นมาก่อน เริ่มจากการวางยาสลบ หลังจากคุณพ่อดมยาสลบไปแล้ว ผมเห็นคุณพ่อนั่งอยู่ได้สักพักก็หมดสติหงายหลังตกลงไปนอนเกือบตกเตียง แต่โชคดีที่จกนท.แผนกฉุกเฉินจับตัวไว้ได้ทันขั้นตอนต่อมาคุณหมอต้องใช้เครื่องมือง้างปากเพื่อสอดท่อช่วยหายใจไปที่ปอดทำให้คุณพ่อเจ็บปวดและดิ้นแรงมาก ด้วยความที่คุณพ่อเป็นคนรูปร่างใหญ่และอ้วนทำให้จกนท.แผนกฉุกเฉินจับตัวไว้ไม่อยู่ ผมจึงขออาสาเข้าไปจับขาของคุณพ่อทั้งสองข้างไว้แน่นเพื่อไม่ให้คุณพ่อดิ้น จนคุณหมอใส่ท่อและต่อท่อเข้าเครื่องช่วยหายใจจนสำเร็จทุกขั้นตอนการ ในขณะเดียวกันที่คุณแม่ผมซึ่งเห็นและอยู่ด้วยในเหตุการณ์รู้สึกกังวลซึ่งขั้นตอนต่างๆ น่ากลัวมาก และตกใจว่าคุณพ่อจะเสียชีวิตจึงได้เป็นลมล้มพับไป ทางจกนท.ฉุกเฉินชุดเหลืองท่านหนึ่งได้มีน้ำใจเข้ามาประคองและพาคุณแม่ไปนอนพักที่เตียงและได้มอบน้ำดื่มชุปแอมโมเนียไว้ให้ คุณแม่ร้องไห้เพราะไม่คิดว่าจะต้องมาเจอเหตุการณ์แบบนี้ ผมก็ได้แต่ปลอบใจและขอให้คุณแม่เชื่อมั่นในคุณหมอ และการดูแลรักษาของทีมช่วยชีวิตแผนกฉุกเฉิน จนสุดท้ายเมื่อเวลา 0230 น. ของคืนวันที่ 28 ส.ค. 48 ทางแผนกฉุกเฉินจึงได้ส่งต่อคุณพ่อไปที่หอผู้ป่วยวิกฤต โดยมีผมและจกนท.ฉุกเฉินใช้เครื่องช่วยหายใจด้วยมือให้กับคุณพ่อซึ่งไม่รู้สึกรู้สึกับไปด้วยตลอดทางและไปส่งจนถึงหอผู้ป่วยวิกฤต เพื่อช่วยชีวิตในขั้นตอนต่อไป

เมื่อถึงหอผู้ป่วยวิกฤต ทาง จกนท. พยาบาล หอผู้ป่วยวิกฤต ได้ให้ผมรออยู่ข้างนอกก่อนเพื่อจะได้ย้ายผู้ป่วยไปที่เตียง, เปลี่ยนเสื้อผ้าผู้ป่วยและปฏิบัติขั้นตอนต่างๆ ตามมาตรฐานการรับผู้ป่วยเข้าหอ ในระหว่างที่รอนั้นผมจึงไปปรับคุณแม่ซึ่งหายจากการเป็นลมที่แผนกฉุกเฉินมารอด้วยกันที่หน้าหอผู้ป่วยวิกฤต ประมาณเกือบ 0400 น

พยาบาลได้มาตามผมกับคุณแม่เข้าไปในหอผู้ป่วยวิกฤตเพื่อมารับฟังการอธิบายขั้นตอนการปฏิบัติของญาติ ไม่ว่า จะเป็นขั้นตอนการรักษาพยาบาล, ขั้นตอนและเวลาการเยี่ยมไข้, ข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวของผู้ป่วย, เอกสารที่ จำเป็นต้องใช้ และที่สำคัญผมได้พบกับแพทย์ผู้ดูแลรักษา ท่านคือ พ.ต.ชนานัฐ บางซวด ซึ่งผมไม่คิดว่าจะได้เจอ คุณหมอในเวลานี้ ปกติเวลานี้เป็นเวลาพักผ่อนของคุณหมอ แต่คุณหมอได้เสียสละเวลามาดูแลและช่วยชีวิต ผู้ป่วยโดยไม่มีสีหน้ารังเกียจหรือเบื่อหน่ายโดยแม้แต่น้อย คุณหมอได้ยิ้มแย้มอย่างเป็นมิตรและอธิบายถึงอาการ ป่วยของคุณพ่อให้ผมและคุณแม่ทราบอย่างชัดเจน ซึ่งอาการของคุณพ่อก็คือมีอาการน้ำท่วมปอด ทำให้ไม่สามารถหายใจได้ ซึ่งสาเหตุนี้เกิดจากสภาวะไตวายล้มเหลวเฉียบพลัน ผมและคุณแม่ตกใจมาก... ผมกับคุณแม่ซึ่งเห็นคุณพ่อนอนอยู่ที่เตียงผู้ป่วยในสภาพหมดสติไม่รู้ตัว มีท่อช่วยหายใจสอดเข้าไปในปากต่อเข้ากับ เครื่องช่วยหายใจซึ่งทำงานเสียงดังเป็นจังหวะ มีสายน้ำเกลือ 2-3 กระปุกและสายจากถุงปัสสาวะ ห้อย เต็ม เตียงไปหมด รวมถึงการนอนรวมกับผู้ป่วยอีก 7-8 เตียงที่อยู่ในสภาพเดียวกัน บางคนก็ร้องโอดโอยอย่างเจ็บปวด ทรมาน บางคนก็นอนหลับตาอ้าปากค้างเหม่อลอยไม่รู้สีกตัว มันทำให้ผมกับคุณแม่รู้สึกตกใจและกลัวมากที่จะต้อง เสียคุณพ่อไป แต่คุณหมอชนานัฐซึ่งเป็นแพทย์เฉพาะทางด้านโรคไต ได้ให้ความมั่นใจในแนวทาง การรักษาของคุณหมอว่าคุณพ่อจะต้องหายเป็นปกติแน่ อีกทั้งในช่วงเช้าคุณหมอก็จะประสานคุณหมอ พ.อ.ชิตชัย เกาะสมบัติ ซึ่งเป็นแพทย์อายุรกรรมโรคหัวใจให้ดูแลด้านโรคหัวใจอีกทางหนึ่ง ซึ่งทำให้พ่อคลายกังวลไปได้บ้าง ผมกับคุณแม่จึงจะกลับไปพักผ่อนก่อนเพื่อในวันพรุ่งนี้จึงค่อยมาเยี่ยมไข้อีกครั้งหนึ่ง ก่อนกลับก็เข้าไปเยี่ยมคุณพ่ออีกครั้ง และบอกคุณพ่อที่หมดสติว่าให้อดทนอีกนิดเดี๋ยวก็หาย แล้วเราก็จะได้กลับบ้านไปใช้ชีวิตอย่างปกติสุขด้วยกัน เหมือนเดิม ถึงคุณพ่อจะไม่รับรู้แต่อย่างน้อยก็เป็นการสร้างกำลังใจให้กับคุณแม่และตัวผมเอง

วันรุ่งขึ้นตามเวลาเยี่ยมไข้ของหอผู้ป่วยวิกฤต ผมกับคุณแม่ก็ได้มาติดตามดูอาการคุณพ่อด้วยความเป็นห่วง คุณพ่อยังคงไม่รู้สึกตัวนอนหลับอยู่ แต่สีหน้าของคุณพ่อในบางครั้งแสดงอาการเจ็บปวดและร้องโอดโอยจากการ ใส่ท่อช่วยหายใจเข้าไปที่ปอด ทำให้คุณพ่อพยายามใช้มือดึงท่อช่วยหายใจออกจากปากและดึงสายน้ำเกลือออก ทำให้พยาบาลต้องใช้ผ้ามัดแขนทั้งสองข้างของคุณพ่อไว้กับเตียง ซึ่งเป็นภาพที่น่าเวทนามาก ในบางครั้ง ทาง พยาบาลจำเป็นต้องดูดเสมหะด้วยเครื่องผ่านท่อช่วยหายใจ ซึ่งระหว่างดูดเสมหะนั้นคุณพ่อจะเจ็บปวดมาก ทำให้ผมทนดูไม่ไหวเดินหนีออกมานั่งร้องไห้กับคุณแม่ที่หน้าหอผู้ป่วยวิกฤตอย่างไม่อายคนไข้หรือเพื่อนร่วมงานที่เดิน ผ่านไปมาแถวนั้น แต่ด้วยแนวทางการรักษาของคุณหมอชนานัฐอย่างมีมาตรฐาน และการดูแลผู้ป่วยอย่างมี ประสิทธิภาพของทีมพยาบาลหอผู้ป่วยวิกฤต ทำให้คุณพ่อก็อ่อยๆฟื้นตัวดีขึ้นตามลำดับ จนในที่สุดก็สามารถย้าย คุณพ่อจากหอผู้ป่วยวิกฤตไปพักฟื้นที่หอผู้ป่วยพิเศษได้ เกือบ 2 อาทิตย์จากการดูแลเอาใจใส่จากคุณหมอ พ.อ. อลงกรณ์ เจริญพันธุ์ และคุณหมอ พ.ต.ชนานัฐ บางซวด และทีมพยาบาลหอผู้ป่วยพิเศษ ทำให้คุณพ่อสามารถ ฟื้นร่างกายได้อย่างสมบูรณ์ จนสามารถกลับบ้านได้ ซึ่งทำให้ผมและคุณแม่ดีใจมาก จนไม่สามารถบรรยาย เป็นคำพูดใดๆ ได้ ปัจจุบันคุณพ่อได้จากไปแล้ว แต่ผมยังจำทุกเหตุการณ์ได้ไม่มีวันลืม ผมขอขอบคุณ ทุกๆ ท่านที่ได้ช่วยชีวิตคุณพ่อผมจริงๆ ครับ

จากเหตุการณ์จริง เรื่องราวประทับใจของผม โดย ส.อ.ชัยอนันต์ สุวรรณเวช

ผู้ป่วย : นายแพทย์ ชัยชนะ สุวรรณเวช HN 8515/46 AN 7969/48

เข้ารับการรักษาที่แผนกฉุกเฉิน เมื่อวันที่ 27/08/48 เวลา 23.44 น : ร.ต.เกษมสันต์ อร่ามเสาวภาคย์
เข้ารับการรักษาไว้เป็นผู้ป่วยในที่หอผู้ป่วยวิกฤต เมื่อวันที่ 28/08/48 เวลา 0230 น : พ.ต.ธนาณัฐ บางขวด
ย้ายขึ้นหอผู้ป่วยพิเศษ 6 เมื่อวันที่ 31/08/48 เวลา 1540 น. : พ.ต.ธนาณัฐ บางขวด
จำหน่ายที่หอผู้ป่วยพิเศษ 6 เมื่อวันที่ 08/09/2548 เวลา 1930 น.

ผลวินิจฉัยโรค N1 - ACUTE RENAL FAILURE ไตวายล้มเหลวเฉียบพลัน
E11 - NON-INSULIN-DEPENDENT DIABETES MELLITUS
I10 - ESSENTIAL (PRIMARY) HYPERTENSION

ขอขอบคุณ

พ.อ.อลงกรณ์ เจริญพันธุ์, พ.อ.ธิตชัย เกาะสมบัติ, พ.ท.ธนาณัฐ บางขวด, ร.ต.เกษมสันต์ อร่ามเสาวภาคย์, จนท.
แผนกฉุกเฉินทุกท่าน, ทีมช่วยชีวิตทุกท่าน, จนท.หอผู้ป่วยวิกฤตทุกท่าน, จนท.หอผู้ป่วยพิเศษ6 ทุกท่าน และท่าน
อื่นๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึง อย่างสุดซึ้งมา ณ ที่นี้